

Ta popis je zato nekaj dalje razpeljan, de fare, ki bi si rade kaj k cerkvi pripravile, vedó, kam se obrniti sméjo, de gotovo dobro delo dobijo. S tem pa ne želim, de bi se kteriga družiga podobarja ali izobrazevavca čast le za las pomanjšala. Dan današnji se na mnogih krajih lepe nove dela po cerkvah najdejo, ki svojiga mojstra hvalijo; de mem gredé le Vranske farne cerkve opomnim, ki jo je g. Rosenberger s pomočjo g. Rangusa iz Gradca toliko verlo ozaljšal. Tudi podružnice Vranske fare so vse lepo prenovljene, ker so ondašnji fajmošter, častiti gospod škofijski svetovavec Andrej Zdolšek mnoge darove svojih pobožnih farmanov za Božjo čast modro obračali, in za pozaljšanje cerkvá tudi velik del svojiga premoženja obrnili, ki so si ga v boljših časih prihranili bili. Tudi moji g. umetniki drugim umetnikom niso dela nevošljivi, pa to je gotovo, de ga bodo dobro in pošteno doveršili, kteriga prevzamejo. Mihael Stojan.

Od sv. Križa pri Slatini 28. maja. Na veliko Križovo, 16. dan t. m., gré M. C., dervar, s svojo ženo v Kostrioniško faro k rani božji službi; pa ker sta se v kerčmi nekaj časa pomudila, prideta še le okolj poldné domú. Alj! kako sta se prestrašila, ko pridši blizo svoje dervarske bajte velik dim zagledata. Kar je mogoče hitita, pa ko do bajte prisopihata, je že vse prah in pepél, in dva sežnja proč najdeta svoje poldrugo leto staro dete, skorej vse sožgano in njega glavico od silne vročine razpočeno. Zdej kličeta svojiga družiga 4 leta stariga sina, kar precej dalječ od pogoriša zaslišita žalosten glas; ko se temu približata, zagledata svojiga družiga tudi strašno opečeniga otroka, ki je pred ognjem bežal, pa čisto zmoten ravno na tisto stran, kamor je od vetra gnan plamen švigal. Tudi to dete je drugi dan po strašnih bolečinah umerlo. Ravno tem starišem je pred nekimi leti nar stareji sin po ognji na paši zgoril. — Stariši po kmetih! ali še nimate dosti žalostnih izgledov: Kako strašno se nemarnost in zanikernost „otroke brez varha pušati“ kaznuje! Janez Kalin, nadfajmošter.

Iz Planine. Očitna hvala in zahvala! Hvalo in slavo verlih mož in sosebno iskrenih rodoljubov in šolskih prijatlov ste „Novíce“ zmiraj rade razglasovale; tedaj tudi v takim primerljeju zaupljivo k Vam prihitimo in Vam pričujoče verstice izročimo s prošnjo, da bi blagovolile jih v svoj list sprejeti.

Sram bi nas bilo, ako bi zamolčali, kaj je nepozabljivi gospod Janez Brence, ki nas je 6. dan t. m. zapustil in se v Komendo poleg Kamnika preselil, našim Planinskim otrokom bil, kterim ni bil samo prijazen učenik, temuč tudi njih mili prijatelj, ki si je s svojo neizmerno ljubeznijo do otrok ne samo serca in popolnoma zaupanje šolarjev in šolare, temuč tudi njenih staršev in cele Planinske fare pridobil; gosp. Brence je tudi revnišim otročičem černilo, peresa, popir in bukvice daroval, — jih zraven kersanskiga nauka tudi priljudnosti in lepiga zaderžanja zunaj šole, potrebne sadjoreje in marsikterih drugih dobrih reči učil, in verh vsiga tega še dva mesca l. l. bolniga učitelja dobrovoljno nadomestoval.

Resnično je bilo žalovanje staršev in otrok, ko je v nedeljo po sv. Filipu in Jakobu verli gospod od nas slovó jemal, svoje ljubljene otročiče Bogu priporočeval, in jih poslednjikrat danih naukov opominjal.

Dragi gospod Janez! vémo, da Vaša blaga duša očitne hvale ne iše, ktera dostikrat tudi nevredne doletí, — vunder nas živa hvaležnost sili, Vam s temi versticami serčno hvalo izreči in Vas zagotoviti, da zavolj častivredniga vedenja in obnašanja sploh, zlasti pa

zavolj neutrudljiviga podučevanja šolske mladosti, Vas Planina nikoli zabila ne bo. Bog z Vami! Predstojništvo Planinske soseske 30. maja 1852.

Novičar iz mnogih krajev.

Cesarski patent od 27. maja t. l. naznani, da kazenski zakonik (postavne bukve za štrafinge ali kazni) od 3. sept. leta 1803, pomnožen in prenarejen po novih določilih, na svetlo pride, in da ima od 1. septembra t. l. ta kazenska postava kot edina postava za kaznovanje hudodelstev, pregreškov in prestopkov v celim cesarstvu, zunaj vojne granice, veljavna biti. Pod to postavo spadajo od tistiga časa tudi vsetiskarne hudodelstva, pregreški in prestopki, — za to ima tiskarna postava od 13. marca 1849, kjer je dosihmal veljavna bila, ob veljavnost biti. — Prihodnja zastava (kaucia), ki se bo mogla za politiške časnike ali novíce vložiti, bo segla do 10.000 fl. — Presv. cesar, ki se je pred binkoštnimi prazniki v Prago podal, presv. cesarju Ferdinandu ob njegovim godu srečo vošit (ne pa k odkritju spominka, kakor smo zadnjič rekli), je po slovesnim ondašnjim sprejetji binkoštni pondelj spet na Dunaj nazaj prišel. 5. dan t. m. pa gré po Donavi v Pešt in Budo. Peštiški častnik popiše red slovesniga sprejema, h kterimu je primas vse škofo, deželni poglavar pa vse plemenitaže in viteze cesarskih redov povabil, ki naj se tudi procesije na sv. rešnjiga telesa dan vdeležijo, ktero bojo, kakor scer na Dunaji, cesar z nar večí slavnostjo tu spremili; ogerski častnik (Spiegel) pravi, da si je dal cesar za te slovesnosti novo ogersko obleko napraviti, ki brez biserov in orožja sama 20.000 fl. veljá. — Celih ali na četert (flike) razdeljenih bankovcov stare sorte po 1 in 2 fl. ne menja nobena bankna kasa več; posebno prošnjo mora vložiti, kdor jih hoče še spečati. — Iz Hamburga je prišlo na Dunaj nekoliko zlatiga peska, ki se ga sedaj toliko v Kalifornii dobí; — černimu pesku, kakor ga imamo navadno za pisanje potresti, je podoben, le da se bliší. — Poslednjič smo spomnili govora učeniga barona Hammer-Purgstalla o „znanosti več jezikov“; danes povémo na dalje, da je rekel: da starodavnim omikanim ljudstvom sta zadostila 2 jezika — gerški in latinski —, čeravno se je takrat še več jezikov govorilo, kot dandanašnji. 300 jezikov se je govorilo v teržnim mestu Dioscurias na Pontu; rimski jezik se je pozneje pogubil, dokler se je po cerkvi spet razcvetel. En sam jezik na svetu bi razvitje narodovnosti zaval. Ni preveč, če omikani človek dandanašnji saj 3 jezike razume. V austrijskim cesarstvu je znanost več jezikov živa potreba. Vsak Austrian naj zna saj 2 jezika: nemški jezik in pa jezik tiste dežele, v kteri služi. Govornik je po tem na lep izgled cesarja pokazal, ki razun družih Europejskih jezikov govori 4 poglavne jezike cesarstva: nemškiga, ogerskiga, slovanškiga in laškiga. — Cesarstva še ne bo tako berž na Francoskim, ker nek spis v Napoleonovim vradnim listu pravi, da še ni treba republike premeniti. — Tisto grozovito babo Laffarge, ki je pred nekimi leti svojimu možu zavidala in je bila obsojena v vedno ječo, je Napoleon oprostil. — Ena nesreča za drugo zadeva kristiane v Bosni. Komaj so se bili Omer-Pašata znebili, je unidan njih veliko mesto Sarajevo do zadnje kersanske hiše in kapéle popolnoma pogorelo, samo serbska cerkev je ostala. Turki so divjali pri ognji kot razbojniki; so kristjane bili, magazine s sekirami sekali, kradli in ropali. Ne vé se še začetek ognja.